

יוזם הזיכרון

"נסענו לבקר אותו בשבת לפני שבועיים עם ארגז קולה ושק חלא ממתקים. כשנפרדנו הוא אחז ביד אחת את הקולה וביד השנייה את השק, והלך. התבוננתי בו עד שנעלם. אני ממשיך לראות את דניאל שלי הולך שם ונוצר בחוכי את התמונה האחרונה שלו." ד"ר אבינעם שירן, ששכל את בנו דניאל בלבנון ביום שישי שעבר, זוכר ונפרד

דניאל כבילו במערון, שולח ידיים הססניות לחבק בחורה שנפלה אל בין זרועותיו וניסתה להדביק לו נשיקה נלהבת. "הוא היה בייש עם בנות", מספר להורים חברו הטוב יוסי מור חי, "בנות תמיד ניסו להתחיל איתו, וזה הפלאה דניאל היה חתיך הורס, הכי חתיך בחבר'ה. אבל הוא לא היה טיפוס של סטוצים. הוא חיפש בחורה איכותית".

דניאל נולד כשחורדה ואבינעם היו סטודנטים באוניברסיטה העברית בירושלים. אבינעם בשנה השישית ללימודי הרפואה, ורדה בשנה האחרונה ללימודי מיקרוביולוגיה. דירת סטודנטים קטנה בקרית יובל, חדר וחצי של אושר גדול המתועד במצלמה אהבת, שרצה אחרי התינוק תכול העיניים, ילד ראשון להוריו

שנות ולהתפרצויות. הם בולעים את הרמעות ונצמדים למשימה שהטילו על עצמם: לספר על דניאל. דיבורם שקט, לפעמים עד כדי לחישה. הם נוגעים במקומות כואבים, ומיד מנסים להקרות אותם בחיפוש אחר תמונות, בשחזור אירועים, בתיאור פרטי פרטי. הם כמעט לא בוכים, אבל הכאב רוקי, מצמית, חודר. השקט הזה קשה יותר מכל צעקה או מכל ביטוי אחר של כאב.

על צג המחשב מונצחת תמונת פניו של דניאל: בחור חמו, בלר רית שיער בהיר, עיניים נבונות ומבט כחול אל העולם. כל כך יפה שבה לבכות. כל כך צעיר שבה לצרות. קליק נוסף על מקס המחשב, ודניאל מתגלה במלוא תפארתו: מטר ותשעים של מאסת שירים, תוצאה של אימונים מפרכים בחור כושר. עור קליק, והנה

חנה טל

רפרודוקציות: אריק רסקין

ד"ר אבינעם שירן לא הגיל לראונות עיתונאים למרות הקריירה המצליחה שלו כקרידילוג בכיר במרכז הרפואי כרימל. מאז נהרג בנו סם"ר דניאל שירן ביום שישי שעבר הוא מוכן להישחף, לפתח את האלמנטים של דניאל המסודרים בסדר מופתי עם תמוניות מתחת לכל תצלום, לרפוף בעשרות התמונות שלו מאירועים משפחתיים וטטיוולים משותפים שרוכזו במחשב הנישא, ולספר לכל מי שרוצה לשמוע "מי זה דניאל ואיזה ילד נפלא זה".

הצורך הזה הוא כנראה שנתן לו את הכוח לעמוד שם, מול קברו הטרי של דניאל, בטקס הלוויה שהתקיים ביום שישי אחר הצהריים בחלקה הצבאית של בית העלמין בחופה, ולספר עליו למאות האנשים שבאו ללוות אותו בדרכו האחרונה.

בשקט, בהיסתה, מתאמץ לכבוש את הכבי שהכריע אותו מפעם לפעם, הוא תיאר את הילד המבריק, המוכשר והיפה שלו, שנלחם על הזכות להיות לחום גולני, וסיפר כמה שמה היה דניאל במותו, כשרק הפצע שנפער בראשו, במקום שבו פגע הכדור הרציני, סימן את סופם של החיים הצעירים וצירף באחת את משפחת שירן למשפחת השכול.

דבר לא הכין את ד"ר שירן למעמר הזה. גם לא את האם ורדה, חשבת ממשרד אדריכלים, ואת שני האחים שרניאל ותתירן אחריו, גיא, 16, ונגה, 10, שעמדו בתוקים, צמודים ודוממים, מתקשים לעבר את הרגע.

דאבל קליק

האיפוק והכאב המופנמים טופחים על פני המבקרים הרבים בבית המשפחה כרוזב גבעת ראונס מאז היוודע דבר מותו של דניאל. ורדה ואבינעם כואבים, אבל מכבדים את בחירתו של דניאל להיות חייל קרבי אכלים, אבל משתדלים לא לגלוש לרגי

"איזה ילד נפלא הוא היה". הלווייתו של סם"ר דניאל שירן